

1. Me n'han da - da pe - ni - tèn - cia: tres di - es del mar pas - sar. C(u)m m'a-
na - va prou de pres-sa amb tres ho - res el vaig pas - sar. Me'n vaig
ca - sa la meu ti - a, la ti - a de Mon - tal - bà, i amb un
na - va prou de pres - sa, amb tres ho - res el vaig pas -
ca - sa la me(u) ti - a, la ti - a de Mon - tal -
peu tus - tí la por - ta: "Ho - la, ho - la, a - qui qui
sar amb tres ho - res el vaig pas - sar. 2.C(u)m n'a -
bà, la ti - a de Mon - tal - bà. 3.Me'n vaig
hi ha? Ho - la, ho - la, a - qui qui hi ha?"

Don Lluís, senyora tia, Don Lluís de Montalbà.
No em diríeu, la me(u) tia, la meva mare què en fa?
-La teva mare, Lluïso, soterrada n'és temps ha.
-No em diríeu, la me(u) tia, i el meu pare quina en fa?
-I el teu pare, Lluïso, pres del(s) moros n'és temps ha.
-No em diríeu, la me(u) tia, la meva esposa què en fa?
-La teva esposa, Lluïso, s'hi és tornada a casar.
-No em diríeu, la me(u) tia, i (en) a quin carrer s'està?
-I al carrer d'Argenteria, al portal més prop del mar.
-Ai, baixeu-m'hi la guitarra, la que en solia tocar;
m'aniré tocant cantando, a veure si em coneixerà.
I al primer cop de guitarra, Don Joan s'hi despertà:
-Desperta't, Donya Maria, sentiràs un bel cantar.
Jo no sé si és cant d'àngels, o els peixos dintre la mar.
-Ai, això no és cant d'àngels, ni el(s) peixos dintre la mar.
(A)ixò són les amors primeres: no es poden (des)olvidar.
-Si això són les amors primeres, prompte els aniré a matar.
-Si tu mates Don Lluïso, amb mi hauràs de començar.
No passa l'espai d'una hora, Donya Maria finà,
no en passà l'espai d'una altra, Don Lluïso mort està.